

Sygn. akt II K 873/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Marta Czapska

przy udziale Prokurator Ewy Urman - Brzosko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13.02.2019 r.

sprawy przeciwko

D. M. urodz. (...) w W.

córki K. i B. z d. K.

oskarżonej o to, że: w dniu 21 sierpnia 2018 roku w W., woj. (...) wbrew przepisom Ustawy posiadała środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 0,19 gram netto,

tj. o czyn z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

orzeka

I. Na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 62a Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii postępowanie karne przeciwko oskarżonej D. M. o czyn z aktu oskarżenia umarza.

II. Na podstawie art. 70 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego wskazanego na k. 133, pod poz. 2.

III. na podstawie art. 632a § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot części kosztów sądowych w kwocie 200 (dwustu) złotych.

Sygn. akt II K 873/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej ustalił następujący stan faktyczny:

W bliżej nieustalonym okresie, kilka lat przed 2017 r., oskarżona D. M. weszła w posiadanie 0,19 gram netto marihuany, środek ten przechowywała w kosmetyczce na terenie budynku mieszkalnego w W. (...). W dniu 21 sierpnia 2017 r. Policja przeszukała ten budynek, w związku z pozaprosesową informacją o hodowli konopi indyjskich przez męża oskarżonej. O zdarzeniu dowiedział się przełożony oskarżonej w miejscu jej pracy i odbył z nią rozmowę

dyscyplinarną. Oskarżona miała sporadyczny kontakt z środkami odurzającymi, a ujawniony środek odurzający był przeznaczony na jej potrzeby.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej (k. 45,117,198v),
- protokół oględzin (k.3-5),
- protokół przeszukania (k.22-24),
- protokół użycia testera (k.25),
- wyrok (k.141-142).

Oskarżona podczas postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynu i złożyła wyjaśnienia (k.45). Stwierdziła, że w dniu przesłuchania Policja dokonała przeszukania w miejscu jej i męża ówczesnego zamieszkania. Podczas przeszukania ujawniono marihuanę w pudełku po kosmetyku. Marihuana ta należała do niej, pozostała jej po imprezie sylwestrowej kilka lat temu, zapomniała o niej. Podczas kolejnego przesłuchania przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wystąpiła o warunkowe umorzenie postępowania. Podczas rozprawy przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia (k.198v). Stwierdziła, że udała się do Prokuratury w L., prokurator zapewniła ją, że sprawa zostanie umorzona. Nie pamięta w jaki sposób weszła w posiadanie ujawnionej marihuany, była to pozostałość po jakiejś imprezie, nie chciała jej nikomu udzielić ani sprzedać. Jej przełożony w pracy dowiedział się o zdarzeniu, co skutkowało odbyciem z nią rozmowy, ale nie wyciągnięto wobec niej konsekwencji służbowych, a nawet podpisała umowę o pracę na czas nieoznaczony. Marihuanę zażywała jeden raz.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w protokole oględzin (k.3-5), protokole przeszukania (k.22-24) i protokole użycia testera (k.25).

Sporządzone w toku postępowania dokumenty wymienione na k.199 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności czynu przypisanego oskarżonej nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Obowiązująca w Polsce ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przewiduje, że posiadanie środków odurzających jest dozwolone jedynie na potrzeby instytucji leczniczych i badawczych, jak stanowi art. 34 ust. 1 i art. 35 ust. 1 i 4 tej ustawy. Posiadanie środków odurzających przez osoby fizyczne jest natomiast zabronione, zabronione jest również uczestnictwo w obrocie środkami odurzającymi i ich sprzedaż innym osobom.

Oskarżona posiadała w budynku, w którym wówczas mieszkała środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,19 gram. Zgodnie z załącznikiem do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. ziele konopi lub żywica konopi innych niż włókniste zostały zaliczone do grupy I-N środków odurzających. Oskarżona nabyła tą marihuanę i przechowywała ją w pudełku po kosmetykach, zatem jej czyn formalnie polegał na posiadaniu środka odurzającego o ww. wadze. Oskarżona posiadała przedmiotową marihuanę na własne potrzeby, gdyż sporadycznie ją zażywała. Należy rozważyć czy celowe i społecznie potrzebne jest karanie oskarżonego za to, że posiadała przedmiotową ilość marihuany. Obowiązująca ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. przede wszystkim ukierunkowana jest na działalność wychowawczą, edukacyjną, informacyjną i profilaktyczną, jak wynika z treści art. 2

ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Posiadaną przez oskarżoną marihuanę o wadze 0,19 grama należy ocenić jako ilość nieznaczną. Oskarżona weszła w jej posiadanie samodzielnie, nikogo nie częstowała tym środkiem odurzającym, nabycie przez nią tego środka odurzającego było sporadyczne.

Niewątpliwie oskarżona nie powinna nabywać, używać i przechowywać żadnych ilości środków odurzających. Ujawniona ilość środka odurzającego świadczy o tym, że mogła być użyta do jednorazowego zażycia i zgromadzone w sprawie dowody nie świadczą o tym, że oskarżona zażywała marihuanę systematycznie. Należy stwierdzić, że w razie braku dowodów przeciwnych, a tych oskarżyciel publiczny nie przedstawił, należy uznać, że oskarżona faktycznie sporadycznie zażywała marihuanę i ujawnioną jej ilość posiadała na własne potrzeby. Podnieść należy, że ujawnienie sprawy spowodowało niewątpliwie trudną dla oskarżonej rozmowę z przełożonym w miejscu pracy.

Uwzględniając powyższe, należy uznać, że wymierzenie oskarżonej choćby najłagodniejszej kary było niecelowe i należy postępowanie umorzyć.

Biorąc pod uwagę, że w związku ze sprawą Skarb Państwa poniósł wydatki niewątpliwie częściowo przez oskarżoną zawinione, a oskarżona ma możliwość ich zwrotu, Sąd zasądził od niej zwrot części tych kosztów, w wysokości adekwatnej do jej udziału w zdarzeniu.